

POSUDEK VEDOUCÍHO PRÁCE

Název projektu: Skiareál Libín
Diplomant: Bc. Saša Sandanyová
Vedoucí projektu: doc. Ing. arch. Tomáš Hradečný

Obec Libínské sedlo na Prachaticku v Pošumaví má v územním plánu umístěnu lanovku a skiareál ve výšce 900 -1100 m.n.m. Disponuje také starší studií, která zřejmě územnímu plánu předcházela. Jak však s takovým projektem naložit v době, kdy ani v lednu není nouze o teplotní výkyvy nad 10°C a skiareály, které v minulosti investovaly do systémů umělého zasněžování se modlí za každý mrazivý den, a ekonomicky spíše přežívají. Saša Sandanyová se jako lyžař, prachatický rodák a budoucí architekt rozhodla zpracovat studii celoročně provozovaného sportovního areálu, který bude v zimní sezóně garantovat provoz lanovky, sjezdových a běžeckých tratí s obtížností vhodnou pro školní výuku lyžování. Takový úkol zní zajímavě, ovšem současně klade před řešitele několik zásadních otázek.

- 1) Jak zajistit, aby sníh, který napadne nebo se na tratích uměle vyrobí, vydržel teplotní výkyvy? Saša nabízí systém, který si lze představit jako inverzní podobu vytápěných trávníků několika fotbalových stadionů. Chlazení by muselo být zajištěno uzavřenými systémy s autonomní strojovnou, přeměňující energii získanou ze zemních vrtů. Stavební náročnost úpravy jednotlivých vrstev je přitom srovnatelná se stavbou golfových hřišť.
- 2) Jak regulovat masivní nápor turistů všeho druhu do vesnice se stovkou obyvatel? Autorka využívá blízkosti regionálního centra – Prachatic, které jsou v dojezdové vzdálenosti do 10 minut a předpokládá vznik kyvadlové autobusové dopravy – skibusů a cyklobusů, tak aby hlavní dopravní zátěž zůstala v okresním městě. Zatímco v případě týdenních školních zájezdů jde o celkem spolehlivé řešení, determinované ubytovacími kapacitami, v případě individuálních návštěvníků by funkčnost musela být podpořena cenově diferencovanými parkovacími kapacitami.
- 3) Jak zajistit, aby stavby potřebné pro provoz skiareálu nezneškodily malebný prostor vesnice a okolní krajinu? Saša dobře pracuje s měřítkem a prostorovou logikou obce. Příjezdová komunikace navazuje na původní záhumenní cestu, je zokruhovaná s jednosměrným provozem. Servisní budovy skiareálu tvoří jednu srostlici drobného měřítka s nepravidelnou lomenicí zelených střech zakrývajících i strojovnu lanovky. Horní stanice je utilitární dřevěnou boudou, která je dobrým partnerem několika dřevostavbám a kamenné rozhledně na vrcholu Libína. Nutné průseky lesa jsou částečně stávající. Zejména však nejsou pro plužinový charakter bývalé německé osady Pfefferschlag ničím cizím. Všechny stavební zásahy jsou situovány mimo evidované biokoridory a biocentra.

Práci Saši Sandanyové považuji za komplexně zpracovaný úkol v celé šíři zadání. Přestože jde o ideový návrh, jeho strategie je promyšlená a opírá se o realistické inženýrské systémy, umně vkomponované do urbanistického a přírodního rámce. Rezervy spatřuji v detailu zpracování servisních budov a zejména v absenci realistického zákresu do fotografie, prokazujícího kontext návrhu. Dotaz k rozpravě: jakým způsobem jsou odváděny přebytečné srážkové vody ze střechy?

Přes uvedené výtky vnímám práci Saši Sandanyové za poctivě odvedenou, přínosnou a hodnou obhajoby. Navrhuji hodnocení stupněm B.

Tomáš Hradečný